

νήν κόμην. Δὲν ὑποπτεύεσθε τίποτε ἄλλ' ἐγὼ σὰς ἡγά-
πων παραφόρως, ὀλίγον δ' ἔλειψε ἐκείνην τὴν ἐσπέραν γονυ-
κλινῆς νὰ σὰς ἐξομολογηθῶ τὸν ἔρωτά μου.

Μειδιάμα εὐχαριστήσεως ἐπήνθησεν ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ
ἀνέλαμψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ἰουλίας.

— Τὸ ἐνόησα ὅτι μὲ ἡγαπάτε· αἱ γυναῖκες μαντεύουσιν
εὐκόλως τὰ τοιαῦτα· ἐὰν δὲ κατὰ τὴν ἀξιωματικόν ἐκεί-
νην ἐσπέραν ἐφαίνεσθε κάπως τολμηρότερος. . . διότι καὶ ἐγὼ
ἐπίσης ἡσθάνομην τὴν καρδίαν μου πλήρη ἔρωτος καὶ συμ-
παθείας δι' ὑμᾶς. Σήμερον ὅτε παρῆλθεν ἀνεπιστρε-
πτει ἡ νεότης μου δύναμαι νὰ σὰς τὸ ὁμολογήσω!

Ἐρύθημα αἰδοῦς ἐκάλυψε τὰς ἰσχνὰς τῆς κομῆσσης πα-
ρειάς· ἐφαίνετο ὡς διὰ μαγικῆς ῥάβδου μεταμορφωθείσα καὶ
ὁ Στέφανος τὴν παρετήρει ἄφωνος.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος τῆς μέθης τοῦ
παρωχημένου ἔρωτος ὡς μεθύομεν ἐνίοτε ὑπὸ τοῦ ἐλαφροῦ ἀρώ-
ματος ἀνθοδέσμης ἐκ μαρανθίντων ἰων· ταῦτοχρόνως κατελή-
φθη ὑπὸ τῆς θλίψεως τῶν πραγμάτων, ἅτινα ἡδύναντο νὰ
πραγματοποιηθῶσι, ἅτινα ἔμειναν ἀπραγματοποίητα καὶ ἅτινα
οὐδέποτε μέλλουσι νὰ πραγματοποιηθῶσιν.

— Αἱ κυρία μου, ἐψιθύρουν πνιγόμενος ὑπὸ τῆς θλίψεως, ἡ
καρδία οὐδέποτε γηράσκει, ἡ καλλονὴ μένει πάντοτε νέα,
αἰσθάνομαι δὲ ὅτι ὁ νεανικός μου ἔρως δὲν ἐσθέσθη! . . .

Ἡ Ἰουλία ἔμενεν ἄφωνος· ἐν ᾧ ὠμίλει ὁ Στέφανος ἐδά-
κρυε καὶ παρετήρει τὴν βαθυκύανον θάλασσαν, ἣν διέσχιζον
ἐλαφρά τινα πλοίαρια· διέκοψεν ἀποτόμως τὸν ζωγράφον θέ-
τουσα ἐπὶ τοῦ βραχίονός του τὴν κομψὴν καὶ ἀσθενὴ χεῖρα
τῆς:

— "Ὅχι, φίλε μου, ἐπανάλαβε κινουσα τὴν κεφαλὴν, ὄχι. . .
εἰς τὴν ἡλικίαν ἐφθάσαμεν ἀμφοτέροι μᾶς ἐπιτρέπεται μόνον
διὰ τῶν ἀναμνήσεων νὰ ζῶμεν.

Καὶ τῷ ὑπέδειξε τὰς νεανίδας, αἵτινες ἐξηκολούθουν παίζου-
σαι «lawn-tennis»

— Εἰς αὐτὰς μόνον, ἐξηκολούθησε στεναῖζα, ἐπιτρέπεται
νὰ ὁμιλῶσι περὶ ἔρωτος καὶ νὰ πιστεύωσι. "Ας μὴ καταστρέ-
ψωμεν τὴν εὐχαρίστησιν καὶ τὸ θέλημα τῆς ἡμέρας αὐτῆς·
καὶ τώρα ἀφ' οὗ ἐξεμυστηρεύθημεν τ' ἀμοιβαῖα αἰσθήματά
μας, ὀδηγήσατέ με μέχρι τῆς ἀμάξης μου. . . . Εἶνε ὥρα ν'
ἀποσυρθῶ.

Καὶ τῇ προσέφερεν ἐκ νέου τὸν βραχίονά του. "Αφῶνοι δι-
ήλθον τὰς ἡδὴ ἐκκενουμένας αἰθούσας, καὶ, ὅτε ἡ ἀμάξα
ἐφθάσε μέχρι τῶν βαθμίδων τοῦ προθύρου, ἡ Ἰουλία ἐστράφη
πρὸς τὸν Μίλλερ. Τὸν προσέβλεψεν ἐπὶ μακρόν, περιπαθῶς, ἐν
ᾧ ἐλαφρὸς βῆξ συνέστελλε τὰ ὠχρὰ χεῖλη τῆς.

— Ἴδού, προσέθηκε, φυλάξετε τὴν ἀνθοδέσμην αὐτὴν διὰ
νὰ μ' ἐνθυμῆσθε. . . .

Ἀνῆλθε καὶ ἐνεκλείσθη ἐν τῇ ἀμάξῃ τῆς, καὶ ὁ καλλιτέχ-
νης ἀκίνητος, παρηκολούθει διὰ τοῦ βλεμματός τὴν ἐξαφανι-
ζομένην ἀμαξάν.

Ἐν ᾧ ὁ Στέφανος ἤκουε τὸν κρότον τῶν τροχῶν ἐπὶ τοῦ λι-
θοστρώτου, ὁ ἥλιος εἶχε δύση καὶ τὸ λυκόφως συνεκάλυπτε
τοὺς περίξ λόφους· ἡ νύξ ἐπῆρχετο ταχέως καὶ κατέστρεφε
βαναύσως τὴν μαγείαν τῶν περίξ.

Ὁ παγερὸς ἄνεμος ὁ πνέων ἐν Νικαίᾳ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ
ἡλίου ἐμένετο διὰ τῶν σκοτεινῶν ὁδῶν ἐξαλείφων καὶ αὐτὰς
τὰς τελευταίας τοῦ καλλιτέχνου ἐλπίδας.

Κατῆλθε σύννοους πρὸς τὴν πόλιν, ἀφ' οὗ ἐκρυψεν ἐντὸς τοῦ
στήθους του τὴν δέσμην τῶν μαραμένων ἰων, ὧν τὸ πικρὸν
ἄρωμα ἐφαίνετο τὸ σύμβολον τοῦ παρωχημένου ἔρωτος, ὃν
δὲν ἡδυνήθη ἐν τῇ νεότητί του ν' ἀπολαύσῃ καὶ ὅστις ἐπὶ
στιγμὴν διεθέρμαινε τὸ γῆρας του.

(Κατὰ τὸ γαλλικόν)

N. Θ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ

Γ. ΛΑΜΠΑΚΗΝ

ΘΕΟΛΟΓΟΝ

EN TH· YNNPEDIA· THE·A. M. THE BASILIENSE

ΜΟΝΟΓΡΑΦΙΑ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΜΟΝΗΣ ΔΑΦΝΙΟΥ

Ἐν τῇ ὁσημέρᾳ ἐπαυξανομένη φιλολογικῇ κινήσει δια-
κρίνεται τὰ μάλιστα τὸ ὑπὲρ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἔξοχον
καὶ πολυσπούδαστον ἔργον πρό τινος ἐκδοθὲν καὶ ἀξιὸν εὐ-
φήμου μνείας διὰ τε τὴν σπουδαιότητα τῶν ἱστορικῶν αὐ-
τοῦ πληροφοριῶν καὶ τὴν ἐμβρίθειαν μεθ' ἧς ὁ πολυμαθὴς
αὐτοῦ συγγραφεὺς πραγματεύεται τὰ περὶ τοῦ ἱεροῦ τούτου
καὶ τὰ μάλιστα πολυτίμου κειμηλίου τῆς Χριστιανικῆς τέ-
χνης καὶ ὅπερ ἀπὸ τοσούτων αἰῶνων ἀποσπῇ τὸν θαυμα-
σμὸν τῶν ἀδιαλείπτως ἐπισκεπτομένων αὐτό.

Τὸ ἐν λόγῳ σύγγραμμα ὅπερ μετὰ ἀξιεπαίνου ζήλου καὶ
μετ' ἀκραιφνοῦς στοργῆς ἐφιλοπόννησεν ὁ ἔγκριτος θεολόγος
κ. Γ. Λαμπάκης ἐξ 144 σελίδων συγκείμενον διήρηται εἰς
τὰ ἐξῆς κεφάλαια.

Ἀφιέρωσις. Ἀξία τῶν ἐρευνῶν τῆς Χριστιανικῆς ἀρχαι-
ολογίας. Φιλολογία. Τοπογραφία. Ἡ ὀνομασία Δαφνί. Ἱστο-
ρία. Ἀρχιτεκτονικὴ τοῦ ναοῦ. Φραγικαὶ προσθήκαι. Ψη-
φοθετήματα τοῦ ναοῦ. Ἐν τέλει δὲ τοῦ ἔργου προστίθεται
καλλιτεχνικῶτάτῃ εἰκὼν τῆς ἀρχιτεκτονικῆς κατόψεως
τοῦ ναοῦ.

Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Ἀπόλλωνος εὐχαρίστως με-
ταφέρομεν ἐν ταῖς στήλαις αὐτοῦ κεφάλαιά τινα ἵνα κα-
ταδειξώμεν ἐναργέστερον τὴν μεγίστην ἀξίαν καὶ σπουδαιό-
τητα τοῦ ἐν λόγῳ συγγράμματος ἀπαραιτήτου ἐφοδίου

παντός έραστοῦ καὶ φίλου τῆς ἀρχαιολογικῆς Χριστιανικῆς τέχνης.

Τοπογραφία

Ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου Κεραμεικοῦ, τὴν νῦν Ἀγίαν Τριάδα καλουμένην ἀναχωροῦντες, καὶ κατ' εὐθείαν διὰ μέσου τοῦ βαθυσκίου καὶ καλλιάρπου τῶν Ἀθηνῶν ἐλαιῶνος βαδίζοντες, μικρὸν μετὰ τὸ ἑνατον στάδιον ἀφικνούμεθα ἐπὶ τῆς στενῆς, καταφύτου καὶ ὠραίας κατὰ τὸ Ποικίλον ὄρος διόδου, ἔνθα, εἰς ὕψος 100 μέτρων ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ἐπὶ ἐδάφους συνισταμένου ἐξ ὀριζοντίου συμφύρματος διαφόρων κροκαλοπαγῶν πετρωμάτων καὶ ἐνῆμέσῳ εὐωδестаτοῦ καὶ ὠραιότητας πευκῶνος, ὑψοῦται ἡ ἀρχαία Μονὴ τοῦ Δαφνίου, ἥτις ὡς μάρτυς τῶν δεινῶν αὐτῆς παθημάτων μάλλον ἢ ὡς λαμπρὸν χριστιανικὸν οἰκοδόμημα μέχρις ἡμῶν διεσώθη.

Ἡ Ὄνομασία Δαφνέ.

Ἡ Μονὴ αὕτη καλεῖται **Μονὴ τοῦ Δαφνίου**, ἡ ἀπλῶς **Δαφνέ**· ἀπὸ τῆς μονῆς δὲ ταύτης καὶ ἡ περὶ τὴν Μονὴν περιοχὴ καὶ τοποθεσία καλεῖται ὡσαυτὼς περιοχὴ τοῦ *Δαφνίου*.

Δαφναῖος ἢ Δαφνηφόρος Ἀπόλλων

Οἱ πλείστοι παραδέχονται, ὅτι ἡ ὀνομασία τῆς Μονῆς ταύτης προέρχεται ἐκ τοῦ ἐκεῖσε τὸ πάλαι τιμωμένου *Δαφναίου* ἢ *Δαφνηφόρου* Ἀπόλλωνος, οὗ ἱερὸν ἦν ἡ *Δαφνη*· οὕτως ὁ Σουρμελῆς λέγει· «*Δαφνιον* ἐκ τοῦ *Δαφνίου* Ἀπόλλωνος»¹· καὶ ὁ Ῥαγκαβῆς τὸ αὐτὸ φρονεῖ ὅτι «ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος κεῖται τὸ μοναστήριον τοῦ Δαφνίου ἐκ τοῦ ποτὲ ἱσως αὐτόθι ἄλσους τῶν *Δαφνῶν*»²· φρονεῖ δὲ ὅτι ὁ ναὸς οὗτος πιθανῶς ἦν Ἀπόλλωνος *Δαφνηφόρου*³.

Καὶ ὁ Buchon ἤδη, «ce nom seul» λέγει, «veille le souvenir d' un lieu consacré à Apollon»⁴.

Ὁ Spon καὶ ὁ Wheler τὴν μονὴν ταύτην τῇ 15 Φεβρουαρίου τοῦ 1676 ἐπισκεφθέντες, ἀναφέρουσιν ἡμῖν περὶ τοῦ ὀνόματος τῆς Μονῆς ὅτι «On l' appelle Dafni, qui signifie un Laurier à cause de l'abondance des Lauriers-roses sont vers la marine et que les Grecs appellent Piero Dafni»⁵.

Καὶ ὁ Buchon δέ, ὁ τῷ 1843 τὴν Μονὴν ταύτην ἐπισκεφθεὶς, ὡσαύτως ἀναφέρει ἡμῖν, ὅτι ὁ πρὸς τ' ἀριστερὰ τῆς ὁδοῦ χεῖμαρρος ἦν ἤδη πλήρης τοιούτων δαφνῶν. «Le lit», λέγει, «du torrent desséché, qui est creusé à gau-

che de la route, est encore parsemé de lauriers-roses»¹· διὰ τοῦτο δ' ἱσως καὶ ὁ Depping καλεῖ αὐτὴν Μονὴν Δαφνίου ἢ τῶν Δαφνῶν «Convent de Daphné ou des Lauriers»².

Ἐπὶ νεωτέραν δὲ τινα εἰκόνα τῆς Μεταστάσεως τῆς Θεοτόκου, ἐν τῇ ναφ' ὑπάρχουσιν, ἀναγινώσκομεν ἐπὶ τὸ Ἑλληνικώτερον τὸ ὄνομα τῆς Μονῆς οὕτως· «**Εἰκὼν τῆς Μονῆς Δαφνῶνος.**»

Σήμερον ὁμως οὐδαμοῦ ἐν τῇ Μονῇ ἢ περὶ τὴν Μονὴν διεσώθη τὸ φυτὸν τοῦτο τῆς Δάφνης.

Χρόνος οἰκοδομῆς τοῦ Ναοῦ τῆς Μονῆς Δαφνίου

Ὁ Ναὸς τῆς Μονῆς Δαφνίου ἀνήκει εἰς τὴν δευτέραν τῶν χριστιανικῶν οἰκοδομημάτων περίοδον, ἥτοι εἰς τὰ αὐτοτελεῆ καὶ πρωτότυπα προϊόντα τῆς Ἑλληνικῆς Χριστιανικῆς Ἀρχιτεκτονικῆς, περὶ ὧν ἤδη ἐκτενῶς ἐν τοῖς ἀνωτέρω διελάβομεν.

Καὶ πότε μὲν ἀκριβῶς ὁ ἱερὸς οὗτος Ναὸς ἰδρύθη, ἐλλείπει ἱστορικῆς πληροφορίας. ἀγνοοῦμεν, ἐκ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ὁμως αὐτοῦ διαθέσεως, τοῦ ἐφ' ὅλου τοῦ κυρίως Ναοῦ δεσπόζοντος θόλου, καὶ ἄλλων τοῦ Ναοῦ γνωρισμάτων κρίνοντες, συμπεραίνομεν ὅτι ὁ Ναὸς οὗτός ἐστιν ἔργον τοῦ Ι' περιόπου αἰῶνος, οὐδόλως δὲ τοῦ ΙΓ' αἰῶνος, ὥς τινες νομίζουσι, καθόσον κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην οἱ Σταυροφόροι ἤδη κατέσχον τὴν Μονὴν ταύτην, καὶ ἐπ' ἡγεγχον ἐν αὐτῇ τὰς ἐαυτῶν βαρβάρους προσθήκας, περὶ ὧν κατωτέρω ῥηθήσεται.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἑσοδα θεάτρων.

Εἰς τὰ ἐπόμενα ποσὰ ἀνῆλθον τὰ ἀνεκκαθάριστα (brutes) ἑσοδα τῶν κυριωτέρων Παρισινῶν θεάτρων κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος 1890

Opera (2200 places)	2869161 Fr.
Théâtre-Français (1400 pl.)	1899459 »
Opera-Comique (1600 pl.)	1416329 »
Odéon (1467 pl.)	559911 »
Waudeville (1200 pl.)	983819 »
Châtelet (3600 pl.)	651175 »
Variétés (1250 pl.)	1161851 »
Porte-Saint-Martin (1500 pl.)	1482305 »

1) Ἀττ. σ. 149. Chateaubr. Itin. τόμ. Α', σελ. 166.

2) Ἑλλ. τόμ. Α', σ. 220· πρὸς. Milchhof. Heft II. σ. 47. Depping. La Grèce τόμ. I, σ. 131.

3) Χρηστομάθεια Ῥαγκαβῆ τόμ. Β', 1351, σ. 13, σημ. 244.

4) La Grèce cont. σ. 173. Burs. Geogr. τόμ. Α', σ. 326.

5) Spon τόμ. II, σ. 276 πρὸς καὶ Wheler τόμ. II, σ. 512.

1) La Grèce contin σ. 173.

2) La Grèce τόμ. I, σ. 131.